

Jézus Krisztus rendelkezik az idővel

Időpont: Szentháromság ünnepe utáni 26. vasárnap (Az egyházi év vége előtti utolsó előtti vasárnap)
– 1958. november 16., Ifjúsági istentisztelet

Alapige: Jel 2,8–11

„A Smirnabeli gyülekezet angyalának pedig írd meg: Ezt mondja az Első és Utolsó, a ki halott vala és él: Tudom a te dolgaidat és nyomorúságodat és szegénységedet (de gazdag vagy), és azoknak káromkodását, a kik azt mondják, hogy ők zsidók, és nem azok, hanem a Sátán zsinagógája. Semmit ne félj azoktól, a miket szenvedned kell: Ímé a Sátán egynéhányat ti közületek a tömlöczbe fog vetni, hogy megpróbáltassatok; és lesz tíz napig való nyomorúságtok. Légy hív mind halálig, és néked adom az életnek koronáját. A kinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. A ki győz, annak nem árt a második halál.”

A mai vasárnapra az igehirdetés alapjául kirendelt szentlecke Jézus Krisztusnak a smirnabeli gyülekezethez, illetve annak felvigyázójához, úgynevezett angyalához intézett levele. Ebből a levélből most elmélkedésünk tárgyává egyetlen mondatot szeretnék tenni, ez az egy mondat így hangzik: „...és lesz tíz napig való nyomorúságtok.”

Ebben a rövidke levélben ez a rövid mondat igen sok fejtörésnek volt okozója. Sokszor félremagyarázták. Vannak, akik egyszerűen átfutnak ezen a mondaton, mint valami jelentéktelen semmiségen, és vannak, akik éppen ezen mondatnak horgán akadnak meg, és elkezdnek töprengeni, a kicsiségből mindenféle számtanfeladatot oldanak meg vele, elkezdik kutatni a Biblia számszimbolikáját, össze akarják állítani a bibliai matematikát, mindenféle sejtelmes jövendöléseket akarnak kiolvasni belőle. Óvjon meg Isten Szentlecke bennünket mind a két végtől, attól is, hogy ne vegyük komolyan, s csak közönyösen olvassuk, de attól is, hogy mindenféle olyan következtetést vonjunk le belőle, melyet nem volt szándéka Jézusnak elmondani, illetve megírni a smirnai gyülekezetnek és a mi számunkra.

„...lesz tíz napig való nyomorúságtok.” Ez azt jelenti: Jézus Krisztus úgy beszél az időről, mint aki rendelkezik vele. Első olvasásra is világos, mikor Jézus a szenvedő gyülekezetnek, mely a sok üldözés alatt szenvedett, azt írja: tíz napig tartó nyomorúságtok lesz, akkor ez nem csupán mindentudásának megnyilatkozása, mely a jövendőt ismeri, és tudja, mi lesz és meddig lesz, hanem úgy beszél az időről, mint aki rendelkezik vele, aki tudja, hogy az idő az ő kezében van annyira, hogy ő irányítja a történelmet, ő szabja meg azt, mikor és mi történik, mi meddig tart a világon.

Az így értelmezett igének két arca van. Az egyik orcája a smirnai gyülekezet felé, a másik az üldözők felé fordul. A smirnai gyülekezet felé ez az íge a vigasztalás mondatát akarja elmondani, mikor ezt mondja: „lesz tíz napig való nyomorúságtok”, de azoknak, akik hatalmaskodnak a smirnai gyülekezet felett, fenyegetésként mondja: a ti hatalmatok csak tíz napig fog tartani, és a smirnabeli gyülekezetnek még csak tíz napig kell szenvedni.

Szűkítsük le tovább ezt az ígét erre a második mondatra, nem azért, mintha magunkat azok közé számlálnánk, akik Isten népét sanyargatnánk, és ebből az üzenetből, e félelmetes, intő, figyelmeztető üzenetből lenne nekünk tanulni valónk, de ha így közeledünk ehhez az ígéhez, azaz mondathoz, megvilágosodik előttünk e mondatnak hozzánk szóló üzenete:

Jézus Krisztus kezében van az idő tartamilag és tartalmilag is. Ő szabja meg az időnek határát. A zsoltáríró beszél a 31. zsoltár 16. versében arról: „Életem ideje kezében van...” Nincs semmi olyan bizonyos a világon, mint a halál, hogy a földi életnek egyszer vége szakad. Emberek élhetnek boldogan és boldogtalanul, emberek járhatnak kicsiny gyermekcipőben és megrokkantan, rogyadozó térdekkal, sok minden nem bizonyos az életben, de az bizonyos, hogy e földön valahol van egy kis darab föld, ahol az ő sírhelyét ássák meg. A legnagyobb bizonyosság az életben a halál. A mi időnk tartama meg van szabva, ezért a halál a legnagyobb bizonytalanság is egyben. Mert senkinek sincs homlokára írva, meddig tart élete. A ma született kisgyermeknek sincs homlokára írva, fel fog-e nőni, el fogja-e végezni a munkát, melyre Isten teremtette. Valóra fogja-e váltani szülei hozzá fűzött reményeit, és érett gabonaként ősz hajjal fog-e fáradtan pihenni tért a koporsóba? Vagy csak múló vendég lesz, szálló kis angyal, aki a lakás ablakán beszállt, maga körül fényt, derűt, mosolygást hozva, azután a másik napon kirepül az ablakon? Bizonytalan a halál, a te haláloed meg az én halálom is. Járj csak néhanapján kint a

temetőben, olvasd csak el ott a síremlékek feliratait, kik fekszenek ott, milyen korban jutottak oda! Az első, ami meg fog döbbsenteni, az, ami a sírkőre vagy keresztre fel van írva: a születési dátum. A hantok alatt hányan fekszenek ott, akik ugyanazon esztendőben születtek, mint te, és azok már régóta ott porladnak a sírban, te pedig még mindig élsz.

A másik, ami meg fog döbbsenteni, nem az évszám, hanem az itt eltöltött esztendők száma. Hány olyan sírkő, kereszt van, mely előtt megállsz, és alatta ugyanannyi esztendő ember pihen, amennyit most te taposol. Nem vagyunk időmilliomosok. Nekünk ezt különösképpen az ifjúság előtt kell sokat hangsúlyozni, mert éppen az ifjúság az, aki azt gondolja, hogy a temető, a halál, betegség, egyéb más ilyen mulandóságra emlékeztető dolog legfeljebb melankolikus hangulat, az életben való megfáradás következménye, de egyáltalában nem komoly, megrendítő valóság életünkben.

Ennek az igének üzenete: életidőnk tartama Jézus Krisztus kezében van, és nem az én kezemben. Lehet az életet megrövidíteni és meghosszabbítani, a hívő ember tudja, ha mások azt is mondják rá, hogy az ő életstílusa az élet lassú elsorvasztása, gyors tönkremenetelére fog szolgálni, ők jól tudják, hogy az élet ideje Krisztus kezében van. És azt is jól tudják, ha rendelkezésükre állana e világnak minden híres doktora, és úgy vigyáznának reá, mint koraszülött kisgyermekre, akit üvegbura alatt tartanak, hogy életben maradjon, akkor is, mikor elérkezik az élethatár, nincs az az orvosi tudomány, nincs az a kiváló gyógyszer és egészséges életmód, mely az életet egy pillanattal meg tudná hosszabbítani, mint amennyire tartamilag Jézus Krisztus megszabta.

Jézus Krisztus kezében van az idő nemcsak tartamilag, tartalmilag is. Nemcsak azt szabja meg Jézus Krisztus, meddig tartson valami, azt is megszabja, mi történjék az alatt az idő alatt! Nemcsak azt szabja meg, hogy mikor történjék valami, de mi az a valami, aminek történnie kell az időben. Ebben a tekintetben olyan igék adnak útmutatást, melyek egészen világosan megmutatják, hogyan akarja Isten megtölteni a mi életünk tartalmát. Gondoljunk például a Prédikátor könyvére, melyben röviden, de költői módon mondja el a szentíró azt, hogy ezen a világon mindennek rendelt ideje van. Ideje van a sírásnak és ideje a nevetésnek, ideje van a születésnek és ideje a meghalásnak, ideje a jajgatásnak és ideje a szökdelésnek, szóval mindennek, ami az emberi életet alkotja, megvan a rendelt ideje. Tehát hogy mikor, minek kell megtörténnie.

Ennél még sokkal világosabban és mélyebben mondja el Pál apostol az efézusi levél 2. fejezetében, mikor azt mondja, hogy nekünk Isten által elkészített jó cselekedetekben kell járnunk. Az apostol úgy látja az életet, mint valami sáros utcát, melyben az ember közlekedése olyan kimondhatatlanul nehéz. Ha az ember nem akar elmerülni benne, meg kell keresni azokat a köveket, melyeket gondos kezek odahelyeztek az átjáróra, hogy az utca egyik oldaláról átmehezzünk a másikra anélkül, hogy bepiszkolnánk magunkat a sárral. Ezek az elkészített köveken kell átjutnunk a túlsó partra. A mi Urunk, az életnek Ura minden emberi életre megalkotta a maga tervét, előre elkészítette, és nekünk ezekben az előre elkészített cselekedetekben kell járnunk. Minden emberi élet annyiban eredményes, boldog és Istennek tetsző élet, amennyiben rátalál azokra az előre elkészített feladatokra, melyeket neki kell megoldani. Minden ember annyira puskázta el életét, amennyiben nem találja meg ezeket a cselekedeteket és maga akarja formálni, kitervelni életét. Ezért mondtam, hogy a mi életünknek ideje tartamilag is Krisztus kezében van.

A smirnai gyülekezetnek is tudni kell ezt, és ha tudja, akkor egészen másképpen hordozza el azokat az üldöztetéseket, melyeket neki kell szenvednie. Akkor egyszerre megérti, mit jelent az Úr üzenete: itt van a szentek békeséges tűrése és hite, azok a jó cselekedetek, melyeket Isten elkészített előre, hogy az időben ezekben járjanak.

Mikor azt mondtam, életünk ideje tartamilag és tartalmilag is Krisztus kezében van, ezzel már elmondtam azt is, hogy ebben az életben sok mindennel el lehet késni. Nemcsak azért, mert kifogyok az időből, az idő tartamából, hogy a halál félbeszakíthatja az idő lehetőségét, a végzett szolgálat kiteljesülésének lehetőségét, de úgy is, hogy a tartalmilag fel nem ismert élet lekésik bizonyos időben való elkészített cselekedetekről, és már a következő lépést kellene megtenni, és ő még mindig az előző lépéssel bajlódik, és így tartalmilag végzetesen elkésik.

Hadd próbáljuk ezt egy kicsit világosabban, konkrétan megfogalmazni a magunk számára! Mi mindennel lehet elkésni az életben? Csak pár példát hozok fel rá: Hadd mondjam el nektek, kedves ifjú testvéreim, hogy mindenekelőtt el lehet késni a munkával, a ti munkáttal, a tanulással. Igaz, azt mondjátok: amit nem tanultam meg ma, megtanulom holnap. Ha ma nem csináltam meg a feladatomat, megcsinálom holnap reggel, majd korábban kelek fel, s ha most nem is készülök el az órára, majd a következő órára csinálom meg s készülök el. Majd holnap tanulom meg a leckét. Nem lehet elkésni

vele! Mert elkésik, mint az az ember a menetből, aki nem tart ütemesen lépést a többiekkel, akikkel menetel. Nem lehet egy seregben úgy menni, hogy egyszer az ember jobbra néz, azután meg balra, egy kicsit megáll, mert azt fogja látni, hogy egyik sor a másik után marad el tőle, és végül is lemarad a seregből.

Tudjuk, napjainkban az iskola padjaiban nem csak ifjak és gyermekek ülnek, a dolgozók iskolájába felnőtt emberek is járnak, és próbálják az elmulasztott tantárgyakat, tanulmányokat megtanulni. Kérdezzétek meg tőlük, mennyivel nehezebb érett fővel tanulni, mint gyermekkorban. Amit olyan könnyen megtanultok ti, mert olyan a felfogóképességtek, mint a szivacs, mely magába szívja, ami körülötte van, addig az ő felfogóképességük már olyan, mint a kő, nem tudja befogadni, ami körülötte van. Azért hadd legyen ennek az igének figyelmeztetése ezen a napon számotokra: el ne késsetek munkáttal, tanulókkal, mert mindennek rendelt ideje van!

Van ennél még nagyobb dolog is, amivel el lehet késni. El lehet késni a szeretettel is. Azzal, hogy a szeretetemet megmutassam. Ó, hány olyan édesanya és édesapa koporsója mellett áll meg a gyermek, akinek szívét nem az szorongatja legjobban, hogy elment mellőle az, aki eddig neki Isten gondviselését jelentette, de az az elhordozhatatlan teher, hogy hányszor szomorította meg őket, hányszor volt engedetlen, és nem mutatta meg nekik, hogy ő nem olyan gonosz, mint amilyennek a beléje bújt ördög mutatta, ő szereti őket. Az el nem mondott jó szó, az át nem adott csók, azok tudnak kimondhatatlanul ránehezíteni az ember lelkiismeretére. Ha elkéssel a szeretettel, hiába fogod sírjukat szépen, rendben tartani, kihúzhatsz a sírról minden gyomot, beültetheted minden évszak legszebb és legkülönlegesebb virágaival, az egész sír arról prédikálhat: ennek a sírnak eltemetett lakóit mennyire szereti gyermeke, ez mind nem pótolja azt, ha nem szerette, míg éltek. Vigyázzatok! El ne késsetek a szeretettel!

És el lehet késni a bocsánatkéréssel is. Jézus szól a Hegyi beszédben arról, aki az oltárra viszi az áldozatot, és eszébe jut, hogy valami panasza van ellenségének ellene – amíg az úton van vele, amíg itt az életidő tart, megadja rá a lehetőséget. Ó, hogyan rá tud nehezíteni az emberre egy elmulasztott bocsánatkérés! Pedig lélekben talán már megvívтам a harcot, Isten előtt megaláztam magamat, bevallva, hogy én vagyok a hibás, vagy legalábbis én is hibásnak érzem magamat. Akinek több adatott, attól több kívántatik. El kellene mennem ezt az ügyet rendeznem! És nem tudom miért, most ezéért, máskor amazéért, elmarad. Egyszer elkésem vele. Nem lehet többet elmondanom a szót: bocsáss meg nekem, ne haragudj rám! Ó, de rá tud nehezíteni az emberre, lelkiismeretére minden elkésett, végzetesen elkésett bocsánatkérés.

Amiről leginkább és legveszedelmesebben el lehet késni, az a megtérés. Ezzel is végzetesen el lehet késni. Lk 16. fejezetében a gazdag és Lázár történetében oly gyönyörűen mondja el Jézus, hogy a gazdag megbánta bűnét, és rájött arra, hogy az Isten, Jézus nélkül való élet eltékozolt élet. Rájött missziói felelőssége tudatára is testvéreivel szemben. Mind-mind gyönyörű volt, csak elkésett vele, mert a pokolban tért meg, s ez már nem változtatható sorsán, hogy a nagy közbevetést, ami közte és Ábrahám kebele között van, már át nem hidalhatta.

Életünk ideje Krisztus kezében van!

Az igének eddig mindig csak követelését láttuk. Pár utolsó mondatban hadd ragyogjon fel előttünk az, milyen jó, hogy életünk ideje Krisztus kezében van! Annak a kezében, aki elmondta nekünk a terméketlen fügefáról szóló történetet. Elmondja, hogy a teremtés Ura úgy látta, hogy az a fa hiába foglalja el a helyet. Kimondja rá a parancsot: Ki kell vágni! Akkor a vincellér könyörög: adj még egy esztendőt neki! Még egy kísérletet teszek vele. Különös gondom lesz rá, megkapálom, megrágyázom, hátha terem még gyümölcsöt! Milyen jó, hogy az idő a kegyelmes, érettünk könyörgő, Megváltó Vincellér Jézus Krisztus kezében van, aki nem akarja, hogy elkéssünk.

„...és lesz tíz napig való nyomorúságtok.” A smirnabeli gyülekezet ezt megértette. Bárcsak mi is megérténénk, és az az idő, amit még itt töltünk, az tartalmilag is Krisztus kezében lehetne! Ámen.